

Mira... Un fèmur. Ací una costella.
Més enllà una tibia. Com una albargina madura
al sol del migdia. Porta el crani. Veus l'esquerda
de la dextra? No hi ha sang, ni una llàgrima
que ens facilite l'esforç d'investigar
per què patim una epidèmia de tristesa.
No solucionarem ara un crim prehistòric.
Qui era aquest home? Contra qui es sublevà?
Tenia fills? Qui el va plorar? El van plorar?
Ni és ell ni nosaltres els qui hem perdut tot això:
la vida, un os, la mort, les espardenyes.
«Si foren, mare, només les espardenyes».
Primaveres amputades, ADN anònim, això és tot?
Pols o sang, açò no és un home sinó temps pur,
un adéu persistent i nu, no l'ocell sinó l'ombra
de l'ocell que també serà víctima de la cacera.
Nosaltres, que no ens resignem a l'existència
de misteri, si n'hi ha, mai no sobreviure'm
a una sola resposta i tota eixida només depèn
d'insistir tençament en la formulació de preguntes.
Mira... un altre fèmur.